

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2017 - 5446

Doknr.
511060

Dato
01-11-2017

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 9. oktober 2017 stillet følgende spørgsmål nr.14 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Spørgsmål nr. 14:

"Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af spørgsmål nr. S 1269 (folketingsåret 2016-17) redegøre for, om ministeren mener, at Ankestyrelsens principafgørelse 44-11 på hensigtsmæssig vis afgrænser forholdet mellem anbringelse uden for hjemmet og aflastningsforhold efter servicelovens § 52, når både kommune, forældre og barnet selv ønsker aflastning frem for anbringelse, men det ikke kan bevilliges, og vil ministeren tage initiativ til at fastlægge en ramme for, hvornår der må siges at være tale om en anbringelse frem for en aflastning?"

Svar:

Serviceloven indeholder en række muligheder for at etablere aflastningsordninger til et barn eller en ung efter forskellige bestemmelser, afhængig af de konkrete behov og forhold i den enkelte sag.

Aflastning kan gives efter servicelovens § 52, når aflastningen begrundes i hensynet til barnet. Denne type aflastning kan eksempelvis foregå i en plejefamilie eller på et opholdssted.

Som det fremgår af principafgørelse 44-11 fra Ankestyrelsen, har intentionen med bestemmelsen om aflastning efter servicelovens § 52 været at give mulighed for enten faste korterevarende aflastningsophold med et vist mellemrum eller mere enkeltstående aflastningsophold af længere varighed. Hvis et barn eller en ung har primært opholdssted uden for hjemmet, er der altså tale om en anbringelse uden for hjemmet.

En anbringelse uden for hjemmet følger dermed af, at barnets eller den unges behov for støtte er mere omfattende end hvad der kan håndteres i hjemmet.

Da børn anbragt uden for hjemmet har behov for en anden og mere intensiv støtte end børn i aflastning, er der således også forskel i rammerne for de to typer af foranstaltninger.

Det drejer sig blandt andet om forskellige krav til det personrettede tilsyn, som den anbringende kommune efter servicelovens § 148, ved anbringelser skal foretage minimum to gange årligt.

I de tilfælde, hvor barnets eller den unges behov for støtte kan imødekommes gennem aflastningsophold, eventuelt i kombination med andre former for støtte i hjemmet, giver serviceloven mulighed herfor. Efter servicelovens § 52 kan kommunen eksempelvis beslutte at yde praktisk, pædagogisk eller anden støtte i hjemmet, hvis dette vurderes at bidrage positivt til løsningen af barnets eller den unges udfordringer.

Hvis barnet eller den unge har en fysisk eller psykisk nedsat funktionsevne, er der desuden mulighed for afløsning i hjemmet eller aflastning efter servicelovens § 44, jf. § 84, ligesom der efter en konkret og individuel vurdering er mulighed for at yde andre former for handicapkompenserende støtte til barnet eller den unge og forældrene.

Hvilke former for hjælp eller støtte, der finder anvendelse i en specifik sag, vil komme an på en konkret vurdering af forholdene i den enkelte sag. Det vil herefter være op til kommunen at træffe afgørelse om støtte til barnet eller den unge og forældrene.

Grundlæggende mener jeg, at det derfor er fornuftigt, at serviceloven og gældende praksis fastlægger rammerne for de forskellige typer foranstaltninger, som kommunerne kan anvende, når de skal give den nødvendige støtte til børn, unge og deres familier.

Med venlig hilsen
Mai Mercado

